

Emnenr. 4.

Fylke:

Tilleggsspørsmålnr.

Herad:

Emne: Baking.

Bygdelag:

Oppskr. av: Avisutklipp fra

Gard:

(adresse): "Buskeruds Blad".

G.nr.

Br.nr.

4/7-1914.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

Lørdag aften den 4. juli 1914

overensstemmende med det av post-aapnernes lønskomite av 1909 utarbeidede forslag.

I spørsmålet om aldertillæg vedtokes: Landsmotet uttaler at postaapnere i likhet med andre offentlige bestillingsmænd maa være berettiget til alderstillæg, og i henhold hertil paalægges landsstyret i tilfælde ved en komite at utrede saken og forelægge den for amtsforeningernes bestyrelser inden den oversendes departementet.

Landsmotet henstillet ogsaa til forbundsstyret at indgaa med for-

nyet forestilling til poststyrelsen om at der snarest mulig indføres en kortere, f. eks. 4 ukers læretid for nyansættendes postaapnere.

Forslag til nye love skulde sendes til samtlige foreninger til uttalelse inden landsmotet kunde ta standpunkt.

Til nyt styre valgtes:

Formand, postaapner Reigstad, Ytre Arne. Viceform. Wiggen, Brekstad. Sekretær Lunde, Lindenes i Senjen. Øvrige medl. Hotvedt, Andebu og Larsen, Krogstadelven.

ne. — Ja, hvorfor kan ikke ogsaa min alm i sit ydre faa følge med tiden?

Ærede reisende! Naar du paa din tur til Kristiania er kommet et litet stykke opover fra Lier station, saa kast dit øie gennem kupévinduet paa venstre side, saa ser du almen min, den staar midt paa jordet, du tar ikke feil. Ta da din hat av, — ikke for mig, men for min ærværdige alm, og glem fremfor alt ikke at sende en varm tak til ham, som var dig saa naadig, at la dig leve idag!

Til min gamle alm!

Du gav efter bedste evne,
da Norge var størst i nød.
Gav alt som du kunde levne
at skaffe den sultne litt brød.

I pagt med det gode du lever,
og derfor saa staar du saa trygt,
for øksen i frygt du ei bærer
et værn, vet du, er om dig bygd.

Et hundredaars minde du maler
med troskapens pensel: hvert drag
et alvorets ord fra dig taler
til slægten, som lever idag.

Min kjære alm, aa saa yjerne
jeg lyder min faders bud.
Saa trofast jeg vil dig værne,
til mine dage gaar ut.

G. B.

En alm, som gav bark til brød.

Et 100 aarsminde fra Lier.

Den gamle alm paa Brastad.

Hr. redaktor!

Jeg ser til forskjellige tider i Deres ærede blad beretninger om gamle seværdige træer, som har set onde dage og gode dage. — Ogsaa jeg har et almetræ, der har sin hundreedaars saga. Maa jeg faa lov at fortælle litt om dette.

Fra jeg var liten gut, saalangt tilbake som jeg kan erindre, naar solen sken varmt og vi høiet paa «Almjordet», og saaterne var utkastet og breid, saa het det altid fra far: «Ja, nu gutter, nu har vi været flinke, nu vil vi ta os en pust under almen og tørke paa høiet». — Naar nu vi gutter, jeg og min litt ældre bror, tilmed fik se mor komme skraanende over jordet henimot os med «Buskerudsvarten», den saa høit skattede kaffekjedel, men hvilken som oftest fulgte vafler, og undertiden ogsaa andre delikate saker, saa steg humøret, og høitidsstunden var inde.

Ofte naar vi sat der, mindet far os om den trængselens tid, da saamange maatte ty til bark og mose for at stille sin sult, og hvorledes ogsaa denne alm hadde maattet yde sin skjærv hertil. Jeg vil her la min far gjenfortælle sin fars beretning herom:

— En dag jeg kom bort paa jordet, fik jeg se at almen var næsten helt avbarket, kun en smal strimmel, saavidt den kunde «hjerpe livet», var levnet paa solsiden. Jeg forstod straks, hvorfor dette var gjort, og besluttede, for at redde almen fra at tørke, at ombinde den store flænge den hadde faat. — Som jeg dagen efter kom for at gjøre dette, overraskedes jeg ved, at saa allerede var gjort.

— Nogle dage efter dette kom min barndomskammerat H... ind, og henvendt til mig sier han: Du K...., jeg har begaat en uretfærdighet mot dig, og jeg faar likesom ingen ro, for jeg har bekjendt. — Det var mig som flaadde almen din. Gud forlate min synd! — Jeg skulde jo bedt

dig om det, men jeg kunde liksom ikke komme mig til at gjøre det.

— Det er vel dig som har «surret» almen ogsaa da, spurte jeg.

— Ja, jeg kunde vel ikke mindre gjøre, svarte han.

— Stakkels dig H... har du det saa trangt nu da, sa jeg. Vent skal du faa litt at spise, og litt mel at ta med dig hjem!

— Da vi skiltes graat vi begge.

Saa lød fars fortælling.

Tro hvormange, eller overhodet om nogen nuomstunder kunde bekvemmet sig til at gaa til en slig bekjendelse, som denne mand?

Som jeg før har sagt, vi gutter sat ofte med far under almen. En gang som vi sat der, reiste han sig hurtig op, kastet et blik op i almen og derefter hen paa os, længe. — Vi syntes taarer glinset i hans øine, og vistnok var det saa; og vi hadde en følelse av, at noget usædvanligt maatte komme.

Hør nu gutter begyndte han, dere skal love mig en ting: den av dere, hvem det blir, der kommer til at ta gaarden efter mig, skal ikke hugge ned eller skamfere dette træ. Det skal være dere og andre et minde om den tid, da saa mange maatte sulte og var glade ved at faa blande sit brød med bark og mose.

Jeg lovet min far at gjøre saa, og jeg har holdt det. Vil nu ogsaa Dere gjøre det samme for mig?

Et neppe hørligt ja, var svaret.

Vi sat ogsaa senere flere gange under almen sammen, men fra den dag blev der ikke av far nævnt et eneste ord mer om denne.

Seksti aar er gaat siden hint løfte blev git, men for mig staar det like levende idag, og vist er det, at denne fars enkle formaning paa mig virket langt mer end den længste moralpræken!

Indtil for ti, femten aar tilbake stod almen urørt, da jeg lot den «pudse op». Nu staar den forynget, tidsmessig med smuk kro-